

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Р4 г 145/2015
02.09.2015. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Јасминке Станојевић, чланова већа, у поступку предлагача З.В. из З., одлучујући о захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, на седници одржаној 02.09.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту права на суђење у разумном року поднет од стране предлагача З.В. из З..

Образложење

Предлагач је Врховном касационом суду дана 21.07.2015. године, поднео захтев за заштиту права на суђење у разумном року, наводећи да је поднео уставну жалбу Уставном суду који је 27.07.2012. године својом одлуком Уж 6276/2012 утврдио да је у поступку који је вођен пред Четвртим општинским судом у Београду у предмету П бр.141/04 повређено његово право на суђење у разумном року зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије. Тај парнични поступак је правноснажно окончан пресудом Вишег суда у Београду донетом 06.06.2012. године.

Предлагач је поднео захтев ради одређивања накнаде због повреде права на суђење у разумном року која му није досуђена у поступку по уставној жалби јер је Уставни суд оценио да он није определио захтев за накнаду нематеријалне штете по том основу. Истакао је само захтев за накнаду материјалне штете у висини трошкова парничног поступка, па је Уставни суд утврдио да подносилац уз уставну жалбу није доставио доказ о постојању штете као и јасне узрочне везе између евентуалне штете и радњи државног органа, којом је та штета проузрокована.

Имајући у виду наведено, Врховни касациони суд је утврдио да је у конкретном случају парнични поступак правноснажно окончан пре подношења захтева за заштиту права на суђење у разумном року ради досуђивања примерене накнаде због повреде права на суђење у разумном року.

Одредбом члана 8а Закона о уређењу судова („Сл. гласник РС“, број 116/08, 104/09...101/2013), која је ступила на снагу 31.05.2014. године, прописано је да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року, може непосредно вишем суду поднети захтев за заштиту права на суђење у разумном року. Ставом 2. истог члана прописано је да се уз захтев из става 1. може тражити и накнада за повреду права на суђење у разумном року.

Чланом 8б став 1. истог члана прописано је да ако непосредно виши суд утврди да је захтев подносиоца основан, може одредити примерену накнаду за повреду права и одредити рок у коме ће нижи суд окончати поступак у коме је учињена повреда права на суђење у разумном року. То значи да странка у судском поступку која сматра да јој је повређено право на суђење у разумном року може захтевати убрзање поступка, односно такав захтев може поднети само у предметима који нису правноснажно окончани.

Како је захтев за заштиту права на суђење у разумном року поднет 20.07.2015. године, а предмет на који се захтев односи правноснажно окончан пресудом Вишег суда у Београду 06.06.2012. године, Врховни касациони суд налази да је овај захтев недозвољен, и да се предлагачу у овој врсти поступка и на основу наведених одредби закона не може пружити тражена правна заштита.

Имајући у виду наведено, овај суд је применом члана 294. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**